

Roope Sarvilinna

VALKOINEN VUOSI

TAMMI

Roope Sarvilinna

**VALKOINEN
VUOSI**

TAMMI

HELSINKI

© ROOPE SARVILINNA JA TAMMI 2019
TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ
ISBN 978-952-04-0817-6
PAINETTU EU:SSA

Minä lähden
Ja hyvä maailma jää
Kedot ja kaupungit
Niillä kulkijat
Ja surevat

Minä lähden
Eikä kukaan kysy
Miksi jäisin
Paisteeseen
Nurmelle

Ketä rakastin
Ja kuinka paljon, kaikkia
Vastaan:
Minä lähden
Minä lähden
Minä lähden

Ja hyvä maailma jää

I

UNETTOMUUS

1

Kävelin linja-autoasemalle. Oli aivan hiljaista ja sopiva lääkitys.

Yksi lippu kauas.

Aarne löi olalle.

Onneksi olkoon, sinua ei näkynyt valmistujaisissa. Istuimme puistossa koulun edustalla ja joimme simaa, nollaprosenttista, ja vaikka moni jatkoi siitä baariin, itse tein pitkän kävelyn ja ohitin ne yksi kerrallaan, kävin vielä torilla juomassa kahvit, taittelin todistuksen povitaskuun mutta muutaman kerran oli pakko ottaa se esiin, ei siihen usko. Kotona seurasin kevään tuloa ja viime viikolla ompelin pipon koska kaljuani palelee herkästi ja kesäisin se palaa. Ennen kalju kärventyi räikeämpunaiseksi keväällä ja muuttui syksyyn mennessä paahtuneen tummaksi. Pipo purkautui vähän mutta sain paikattua sen niitillä, ei sitä kukaan huomaa. Ei kaljuakaan. Haluan huolehtia päästäni. Peukaloni tyveen kehittyi kuluma, se ei taivu, ei taivu yhtään mutta puikot pysyvät hyvin kädessä. Se ei ole mitään verrattuna himoon joka tupsahtaa avoimesta ikkunasta aamun tunteina ja kutsuu kesäyöhön, aivan kuin pullo tanssahtelisivat niityn kukkien kanssa ja huhuilisi-

vat minua käristämään päätäni puistoon, kähisemään vanhojen kuolleiden ystäväni kanssa vihreällä takojalkaisella penkillä, niin että jomottava peukalo ei ole mitään, ei yhtään mitään verrattuna poltteluun rintalastan alla ja kaipuuseen jolla ei ole kohdetta. Ennen mahani oli alituisen tulessa vaikka söin jogurttia ja join piimää, jauhoin salmiakkia niin että poskilihaksiin satui ja joka toinen lasi oli vissyvettä, mutta nyt juon kahvia kolmesti päivässä, ongelmitta.

Kolme vuotta ja kaksitoista päivää. Ei pisaraakaan, Aarne sanoi.

Todella pitkiä kuukausia tiedossa, ajattelin.

Aarne katseli minua kysyen, silmät vilkkuivat levottomasti edestakaisin.

Olimme olleet samalla kurssilla. Se oli alkanut noin vuosi sitten. Alku oli vaikea. Kykenin vaivoin nousemaan aamuisin ja öisin nukkumaan, kouluun oli lyhyt matka mutta se tuntui loputtoman pitkältä ja suussa maistui metalli. En ollut uskonut selviytyväni tähän kesään, uskonut ylipäättään. Pääsimme työkokeiluun, koeajalle, lisäajalle, ja lopulta saimme työtä, tai miksi sitä haluaakaan kutsua, pienestä hoitolaitoksesta maaseutukunnasta, ja olin ajatellut palata kaupunkiin vasta syyskuun alussa, mutta Aarnen ilmaannuttua bussipy säkille arvelin kestäväni korkeintaan viikon. Aarne ei pysynyt hetkeäkään paikallaan, hänessä oli kaikki entisen alkoholistin elkeet, rauhattomuus, katkonainen kävely, punottavat kasvot ja pälyilevät silmät, vaatteet jotka olivat sopivat mutta eivät istuneet. Olin vältellyt Aarnea koko vuoden vaikka muut kurssilla olivat pitäneet siitä kovasti. Aarnella oli ollut jonkinlainen mas-

kotin rooli. Minua se ei huijannut. Se ei tiedä oikeista aineista yhtään mitään, ajattelin, se ei tiedä veteen sekoitetuista tableteista joita pistetään likaisella neulalla suoneen tai ohi, eikä mitään sitä seuraavista tulehduksista. Ei tässä mitään hengenheimolaisia olla.

Aarne töpötteli edestakaisin laiturilla, kohensi takiaan vaikka flanellipaidan kaksi ylintä nappia olivat auki, vähän harmaantuneet rintakarvat pilkkottivat kaukuksen alta.

Kaukolinjan bussi kääntyi eteemme, nousimme siihen. Aarne nosti molempien laukut hyllylle, työnsi minut ikkunapaikalle ja tarjosi pastillia. Sen puhe ei tauonnut hetkeksikään.

Sanoin olevani väsynyt. Olin väsynyt.

Nukahdin. Tai haaveilin. Vielä vähän aikaa sitten se oli ollut mahdotonta mutta onnistui nyt kun olin normaali, melkein normaali, ja noudatin aikatauluja. Haaveilin tasaisesta elämästä. Hiljaisesta luostarista jossa munkit mumisevat rauhoittavasti, pyöreästä ja pehmeästä vatsasta, ylleni laskeutuvasta karheasta kaavusta johon ihoni on tottunut, liian aikaisista heräämisistä ja tuntien keskittymisestä johonkin tekstinpätkään, hiljalleen sinertyvästä taivaasta ja ikkunattomien holvikaarien rakoihin työntyneistä köynnöksistä, läheisten mäntypuumetsien tuoksusta ja maahan varisseista neulasista, jotka tuntuvat pehmeiltä jalkojen alla, siunatusta ruoasta, nöyrästi nostetusta kupista, siihen kaadetusta kahvista tai teestä, kuumasta nesteestä joka solisee kehossani, pyöreästä vartalosta joka pehmentää jokaista liikettä, haaveilin vakavista miehistä jotka tyyminä nauttivat aamiaistaan pitäen katseensa pöydässä,

kupeissa, jaloissaan, holvien läpi avautuvassa maise-massa, nyökkäyksistä ruokailun päättyessä, askeleista jotka juuri ja juuri kuuluvat ja häviäisivät kun munkit katoavat vaivihkaa omiin puuhiinsa, unesta joka tulee helposti, pakottamatta, ansaitusti vain istahtamalla ki-veykselle jota valo on lämmittänyt. Haaveilin torkahduksista ja unettomista unista, vaivattomasta heräämisestä, kivisestä perustuksesta, vakaasta rakennuksesta, tasaisesta mumina, kutsusta päivän tehtäviin, kankeista jäsenistä päivän noustessa ja lämmittäessä, suupielestä valuvasta sylkitipasta, vahvistuvasta kutsuvasta mumina, sitä seuraavasta havahtumisesta hiljaisuudessa, hiljaisuudessa, vakain aikein, kohti kohoa-vaa ääntä, haaveilin muutamasta venytysliikkeestä ja omista rauhallisista askeleistani kohti partaisten mies-ten joukkoa ja palvelun tuottamaa väsymystä.

Mutta Arne vain jatkoi. Se kertoi kesästä jolloin sillä meni lujaa. Kymmeniä tai satoja vuosia sitten. Silloin kun se oli nuori. Beatles ja Chuck Berry. Hipit ja Woodstock. Ei se niin vanha ollut vaikka näyttikin siltä. Se yritti selittää miten suuria asioita ne olivat olleet, niille jotka olivat olleet nuoria silloin. Rebeliä. Ja yhtäkkiä tulivat tötterötukat. Aarnen pikimusta tötterö kasvoi ot-salla ja se oli ojennuksessa, buutsit rasvassa ja jollain tutuntutulla oli amerikanrauta.

Torkahdin. Arne jatkoi, ajattelin munkkeja. Bussi humisi.

Luostari olisi korkealla mäellä ja sinne johtaisi vain kiemurainen polku. Vesi pitäisi kantaa alhaalta kaniste-reissa hartioille nostetun kepin avulla. Se olisi kirkasta ja kylmää, alkujaan maalarinvalkoiset kolmenkymme-

nen tai neljänkymmenen litran muovikanisterit olisivat täynnä kolhuja ja naarmuja, ne huuhdeltaisiin runsaalla vedellä ennen täyttämistä ja kaivon käsipumppu vingahtaisi jokaisella vedolla, neste ryöpsähtelisi ja roiskuisi paidalle, kesäisin viilentäen, talviaamuisin kohmettaen sormet. Alkuun vedenhaku olisi raskasta ja joutuisin pysähtymään vähän väliä. Puolen vuoden, vuoden tai kahden vuoden kuluttua jalkani olisivat vahvistuneet ja pystyisin kantamaan kanisterit yhtä soittoa ylös asti, laskisin kanisterit tynnosti maahan, tyhjentäisin ne suureen säiliöön ja lähtisin takaisin alas, päivä olisi kuuma mutta ihoni ei enää palaisi, se olisi muuttunut paksuksi, minusta olisi tullut karautunut kantaja, nöyrä palvelija ja illan tullen joku nostaisi eteeni astian, keittoa edellisenä päivänä teurastetun karitsan sisälmyksistä, seassa kuivassa maassa kasvatettuja vahvoja yrttejä, kenties juureksia, tomaattia, ja väsymys tulisi voimakkaana äkillisesti tummuvan illan mukana ja vaikka sänkyyni olisi kivikova, asettuisin siihen kuin purppurapeitteelle ja nukahtaisin, nukkuisin, uinuisin ja uneksisin...

Kulttuuritalolle menoa juhlittiin edeltä käsin. Stray Catsit oli kova juttu, Arne jatkoi. En osannut lopettaa. Huumaannuin.

Sinä et juoppo tiedä mitään huumaantumisesta, ajattelin.

Elvi tuli raskaaksi ja lapsi istui avoauton takapenkillä. Minä en sitä nähnyt mutta siitä on kuva. Sitten se pääsi ripille enkä ehtinyt paikalle ja nyt se opiskelee mutten ole uskaltanut ottaa yhteyttä. Niin paljon armoa. Niin paljon armoa. Niin paljon armoa.

Armoa, ajattelin, en jaksa tätä.

Bussi kääntyi valtatieltä. Aarnen jalka tärräsi polveani vasten. Se oli heiluttanut sitä koko matkan ajan. Bussi keräsi mutkia. Pastilleja oli mennyt vajaa aski. En ollut ottanut yhtäkään, mieleni ei tehnyt. Vatsassani velloi ja tuijotin horisonttia. Mistään ei löytynyt muovipussia. Aarnen jalka hakkasi. Yritin näytellä nukkuvaan.

Uni olisi tehnyt hyvää, se oli ollut pitkään katko-naista. Tarkemmin ajatellen neljä vuotta. Vieroitusyksi-kön Satu oli siitä huolissaan. Minä olin huolissani ma-kunystyröistä, kielessäni olevista pienistä paukamista jotka olivat lopettaneet toimintansa ja jättäneet lääkkeiden teollisen tuoksun leijailemaan nenääni. Aarne näytti puhtaalta, se ei välttämättä haissut spurgulle. Se oli parantunut. Itse asiassa se oli melko raikkaan näköinen. Minäkin olin puhdas. Testien mukaan. Ehkä nys-tytkin kasvaisivat vielä joskus takaisin ja voisin jälleen maistaa: Kahvia tai porkkanaa tai vesijohtovettä. Viskiä tai sitruunaa. Pippuria. Kardemummaa, maitoa. Omaa sormeani. Naisen suuta. Suolaista suuta.

Otatko vakavasti tämän työn, Aarne kysyi.

Pahoinvointi oli helpottanut. Bussi ajoi hiljaa ja tie kapeni, ikkuna hipoi kuusiaitaa. Kuvittelin maistavani kielelläni oksien tahmean talvikasvun.

Minulle se on viimeinen mahdollisuus, Aarne sanoi. Ensimmäinen mahdollisuuteni meni ohi. Ja seuraavat, hukkasin ne kaikki, annoin mennä vaan. Mutta vielä olisi tämä viimeinen, Aarne sanoi, ja pelkäsin ettei sen jeesustelu lopu koskaan.

Sairauseläkettä tarjottiin mutta jätin väliin, ja jos kat-sot kasvojani niin ymmärrät etten olisi virkannut eläk-

keellä pipoja. Yksi riittää, pipo tai huikka.

Juopon jalka vipatti. Mietin pystyykö se lopettamaan. Bussi pysähtyi. Jäimme seisomaan ojan reunalle kuusenoksien ja bussin väliin. Pysäkin merkki takanamme oli sammaloitunut, annoimme auton mennä, sen lämmän ilmavirta pyörteili hetken kasvoillamme, sitten hävisi, saimme tilaa liikkua. Ohjeena oli kävellä noin sata metriä eteenpäin ja kääntyä lyhyelle pihatielle. Paikalla ei ollut nimeä mutta erehtyä ei voisi.

Nostin kassin olalle. Tienreunan hiekka alkoi olla kuivaa, arvasin Aarnen ihastelevan leskenlehtiä. Kylmä kulki kehollani, oli huhtikuu. Sormet tärisivät ja muuttuivat valkoisiksi. Aarne nosti muovisen matkalaukkunsa ja meni edellä, kaivoin vaivihkaa taskustani päivälääkkeen, nieleskelin ja pidätin oksennusta.

Vuosiin en huomannut leskenlehtiä, Aarne sanoi. Aikani meni liian nopeasti. En kyennyt katsomaan. Niitä on tuossa useita, mutta ei enää viikon kuluttua. Näen ne selvästi ja tekisi mieli nauraa.

Ne nousivat hitaasti ojanpohjalta, kuihtuneiden maata vasten painuneiden lehtien, lian ja talven roiskeiden alta. Jostain syystä minuakin nauratti.

Leskenlehdet.

Ojassa.

Kuusiaita loppui. Sen päässä kepin nokassa olevassa postilaatikossa luki Hoitokoti. Valloittava nimi hoitokodilla, ajattelin mutta en sanonut koska arvasin Aarnen ajattelevan samaa. Olimme perillä. Seisahduimme hetkeksi kuin jonkin suuremman edessä, punainen muovilaatikko portinvartijana.

Kuntoutuksessa kysyttiin olinko haaveillut mistään muusta kuin heroiinista.

En, sanoin.

No, nyt kannattaisi haaveilla. Vaikkapa opintorahasta, hoitaja sanoi. Se olisi erilaista kuin kioskilta varastettu, omaa. Sanoin että tämä ei ole rahakysymys, olen varastanut vain kavereille ja joskus haaveilin muustakin ja kyllä, haluan opintorahan ja opiskelemaan. Onko muita paikkoja tarjolla?

Ei.

Kun korvauslääkitys oli jatkunut kolme kuukautta, menin kouluun. Kohta seisoin entisen alkoholistin kanssa päiväkodin pihalla ja hoitajat kysyivät oliko minulla kylmä.

Oli. Kyllä minulla oli kylmä ja vastasin jotain sen suuntaista.

Aarne antoi lapsille vauhtia keinussa. Se näytti raxamieheltä. Mutta se ei osannut rakentaa. Se oli joskus ollut tarjoilijana, sen se väitti osaavansa. Se jutteli lapsille jotka kikattivat ja pyysivät lisää. Ja vielä. Hoitajat rupattelivat keskenään. Satoi vettä ja räntää ja suuria hiutaleita ja näkymätöntä pakkaslunta. Minä nostelin sulaneesta maasta kuraisia liukureita laatikkoon ja saatoin jonkun vessaan, peilissä hohtivat punaiset posket vaikka tunsin kuolevani. Aarne sanoi että sen alapäässä kiersi veri kunnolla ensi kertaa vuosiin, se ei johtunut lapsista vaan hoitajista. Mitä touhua, ajattelin. Top-pahousut ja pipot. Joskus Aarne lähti yhden hoitajan kanssa samaa matkaa töistä. Farkut liimautuivat reisiin, kuraa oli kengissä, olin koko syystalven kananlihalla. Aarne käski ostamaan kerraston mutta jätin ostamatta

ja tutisin. Halusin tuntea kylmyyden, halusin kestää ja karaistua. Kärsiä ja selvitä. Kuolla kylmyyteen keskellä kiljuvaa lapsijoukkoa.

Kesken päiväkotijakson repsahdin ja matkasin viikonlopun yli, Se oli erinomainen matka joka sisälsi päivät ja yöt, joitakin kohtaamisia, yhden eron jota olin aavistellut pitkään mutta myös aivan uusia näkymiä pääsykokeista, opiskelusta, matkoista Aasiaan, asumattomille saarille ja suurkaupunkeihin Väli-Amerikkaan, etelämmäs kattoterasseille jeesuspatsaan ylle, elävien joukkoon. Istuimme piirissä, sain uuden kaverin ja räjähtävän kirkkaat aivot, ympärilläni oli äärimmäisen viehättäviä ihmisiä, suorituskykyni oli rajaton, ja kun musiikki tulvi voimakkaasti sisälläni, luulin ettei se loppuisi koskaan. Kaduin jo maanantaina, aineet ja kaverit loppuivat, palasin huonompaan todellisuuteen ja tiistaina tönimään taas korvauslääkkeet povarissa keinua. Lisää, lapset pyysivät, kovempaa, kovempaa, niilläkään ei ollut mitään rajoja, kovempaa, reiteni olivat tunnottomat, kovempaa, palelulle ei näkynyt loppua, vielä kovempaa, keskiviikkona hain uudet tabletit vieroituksesta, torstaina tönin keinua, perjantaina tönin keinua, lauantaina söin lääkkeit, sunnuntaina söin lääkkeit, maanantaina tönin keinua, metallinmaku suussa.

Viimeisenä päivänä sanoin ohjaajana toimineelle hoitajalle hei ja laahustin kohti bussipysäkkiä. Ehdin huomata että Arne ja hoitaja jäivät halaamaan kiusallisen pitkään.

Olin 21 ja aavistuksen uupunut.

Catch 21, Arne sanoi hoitajalle, hoitaja yhtyi nauruun, nähdään taas.

Olimme syöneet kermakakkua, olin tunnustellut vadelmia suussani makua kuvitellen. Hieno ikä, olivat kaikki todenneet, mutta vain minä tiesin olevani jo 26, olin valehdellut siitäkin, en ollut halunnut selitellä hyvää tarkoittaville tädeille kuinka olin hukannut useamman vuoden, ja niinä kaikkina olin vähintään 21 tai 19.

Hoitokoti oli punatiilinen. Kuin lyhyt rivitalo. Pihalla paloi yksi katulampun tapainen ja seinään nojasi lumikola, harava ja katuharja. Ovessa ei lukenut mitään, sen vihertävästä lasista kuului valoa. Arne etsi soittokelloa muttei löytänyt. Tämä sen pitäisi olla, sanoin.

Sisältä kuului töminää.

Näin lasin läpi hahmon, pään ja hartiat. Lapsen korkeudella, yli metrin ja alle puolentoista. Koputin ikkunaan mutta varjostuma hävisi, askeleet kumahtelivat kauemmas. Koputin uudelleen, jalkapohjat pysähtyivät, tulivat lähemmäs, varjo vilahti ikkunassa kuin negatiivi, tomerat tömähdykset kaikosivat uudelleen, sitten kuului jo muitakin liikuskelun ääniä ja lukko naksahi hiljaa. Arne nappasi puusesta pystykahvasta kiinni ja mieleeni tulivat resuiset ja hauraat ukot Alkon edustalla arki-aamuna, sammunut kipuna silmissään, mutta ovi pysyi raollaan, joku pani vastaan.

Päivää, olemme lähihoitajaharjoittelijoita, sanoin mutten saanut vastausta. Ovi aukeni hieman lisää.

Emme me enää ole harjoittelijoita, Arne sanoi. Minä ainakin olen harjoitellut koko ikäni. Olen vajaa ja kohtaan vertaisiani.

Laskin mielessäni kymmeneen.

Ola aukaisee, saa Britakin aukaista, ei saa avata ilman lupaa. On lupa ja Markun lupa ja Markku on Esko ja Eskon lupa, pieru ja pieru ja pieru ja ei saa sanoa pieru ja saa avata oven ja Ola kurkkaa ensin ja päivää ja tervetuloa ja äkkiä ovi kiinni.

Lukko napsahti kiinni, ainakin kahdet askeleet tömisivät pois, kunnes hetken kuluttua palasivat. Aarne katseli jalkoihinsa ja otti pipon päästään. Sitten se meni polvilleen rappuselle odottamaan. Kun ovi raottui uudelleen, Aarne työnsi nenänsä rakoon ja sanoi huhuu. Ovi rämähti kiinni ja töminä kaikkosi.

Ensivaikutelma on tärkein, Aarne sanoi.

Siltä tuntuu. Sulavaa toimintaa, herätit heti asukkaiden luottamuksen. Nyt vain leskenlehtiä keräämään ja seuraavalla bussilla takaisin.

Takaamme kuului niiskautus. Nurmella seisoi paljain jaloin pontevan näköinen poika. Tai mies. Päähartiapoika. Päähartiamies, varjo ikkunasta. Negatiivi. Talon nurkan takaa kurkisteli suunnilleen saman kokoinen tyttö. Tai nainen, ikää oli vaikea arvioida, molemmat positiiveja.

Ola tietää leskenlehdet, kevään kukkaset. Ola ei poimi niitä vaan antaa kukkasten kukkia. Niitä on nurmella ja heinikossa ja rinteessä ja tasaisella. Ola on joskus antanut kukan Britalle mutta se nuukahti heti, leskenlehti ei osaa juoda. Täällä nuukahdetaan, sanoo Efram. Ovesta sisään ja ovesta ulos ja nyt on vieraita, tervetuloa ja istumaan, huhuu herra.

Poika askelsi ohitseni ovelle joka avautui, ja piteli sitä sitten meille.

Sinä olet varmaan Ola, sanoi Aarne ja nyökkäsi pojalle. Ihmettelin mistä se sen tiesi.

Ola on Ola.

Eteisessä oli lautasen kokoinen kilpikonna. Se kulki touhukkaasti pitkin käytävää meitä kohden. Se ei ollut lainkaan sellainen kuin kilpikonnan kuului olla, hitaasti raahustava epäsosiaalinen otus, vaan utelias kuin koira joka pysähtyi, kurkotteli kaulaansa, käänteli päätään ja arvioi meitä katseellaan. Aivan kuin se olisi heiluttanut häntääkin kilpensä alla. Seisoimme ovensuussa kunnes konna kiirehti ohitsemme kopistelemaan viereisen huoneen ovea, sai sen työnnettyä auki, kiipesi kynnyksen yli ja kellahti selälleen. Jalat heiluivat ilmassa ja pää kurkisteli kilven suojasta.

Aina joku kääntää sen selälleen. Uskoni evoluutioon rakoilee tämän eläimen kohdalla, sanoi huoneeseen pyyhältävä mies. Se on Ronaldo, ennakkoluuloton mutta jopa kilpikonnaksi avuton yksilö. Ja minä olen Antonio.

Mies tuli konnaa kantaen meitä vastaan ja tarjosi kättä. Kättelimme ja odotimme kyllästyttävän pitkää, epäselvää ja pulppuavaa puhetta itse keksityillä sijamuodoilla, mutta sekä mies että konna katselivat meitä tummilla napeillaan, sitten italialainen asetti kilpikonnan lattialle hidastetusti, huokaisi ja sanoi tervetuloa.

Kiitos, Aarne vastasi. Kiitos, minäkin mumisin.

Tulkaa peremmälle. Näytän teille kohta huoneenne ja käydään sitten asioita läpi, nyt meillä on vähän tilanne päällä.

Kävelimme konnaa väistellen Antonion perässä isompaan huoneeseen jossa äärimmäisen laiha poika

seisoi nojatuolin takana nurkassa ilman paitaa. Positiivit istuivat toisella nojatuolilla vierekkäin takamukset tiiviisti yhdessä. Keskellä huonetta tuhahteli keskikäinen nainen.

Räpätäti, sanoi Ola.

Päivää, sanoimme me.

Olga on Juliuksen äiti, hän on käymässä täällä, Julius on tuolla nurkassa ja Britan ja Olan näittekin jo pihalla.

Julius voisi tehdä muutakin kuin pelata noita videopelejä, Olga sanoi.

Videopelejä pelattiin keskiajalla ja sen nimi on Frank. Ola on Ola ja Brita on Brita. Sitten on räpätäti, monta yöpyjää, Markku ja Esko ja kaksi huhuutyppiä.

Julius tai Frank hihitti nurkassaan.

Mitä te pelaatte, Arne kysyi.

Ola ei kääntänyt päätään pelistä. Britalla oli oma ohjaimensa ja molemmat naputtelivat niitä vimmatusti.

Minecraftia, Ola sanoi. Otetaan siidejä ja obsidiaania. Brita on paras kaivamaan niitä. Jos tekee vaikka kaivoksen niin sieltä voi löytää blokkeja. Ja daimondii. Oletko tappanut koskaan Endermania? Kannattaa tappaa jos on elttejä. Ajattele, äxboxilla ei voi ostaa Irongolemia.

Puhu vähän hitaammin. Jos pysähdyt vaikka tuohon missä on ruskeaa ja kerrot sitten, Arne sanoi.

Pitää mennä kaivokseen ja mainaa sieltä, siihen tarvitaan yhdeksän aironii ja kurpitsa. Mutta laitat ne väärässä järjestyksessä. Ei pysty.

Mitä ei pysty?

Vanha huhuuherra ei pysty. Mutta Ola osaa tehdä sen.

Mitä siitä syntyy?

Blokeista syntyy lyhty.

Ei mitään, Julius tai Frank lisäsi nurkasta ja hihitteli.

Frank nauraa aina. Ei saa sanoa sitä Juliukseksi eikä saa nauraa Frankille.

Spaiderit, niitä kannattaa varoa survivalissa, Ola lisäsi.

Spaideri on hämähäkki, mitä jos sellainen tulee?

Tietenkin se on, silloin tarvitaan Irongolem. Sillä päästään spaiderista. Ja jos mainaa tarpeeksi voi saada kukan.

Mitä sillä kukalla tekee, Aarne kysyi.

No, sen voi laittaa jonnekin. Ihan niin kuin leskenlehden mutta se ei lakastu ikinä.

Jaahas, Aarne sanoi.

Minä en sanonut mitään. Olin pihalla pelimaailmasta. Siitä asti kun muistin, olin ollut kaiken vapaa-aikani ulkona eikä meille ollut koskaan hankittu tietokonetta jonka tehot olisivat riittäneet peleihin.

Oлга seiso keskellä huonetta ja loi tylyjä katseita Antonioon joka asteli Juliuksen luo ja supatti jotain sen korvaan. Julius meni kyykkyyyn nojatuolin taa niin, että vain rasvainen hapsottava tukka näkyi, veti paidan päälleen ja kiersi istumaan. Antonio pyysi Olgaa käymään keittiössä ja sanoi meille että voisimme nyt rauhassa tutustua paikalla oleviin asukkaisiin. Osa oli tähän aikaan työpajassa tai tukitoiminnassa ja osa viikkoasukkaista kotonaan.

Räpätäti yritti estää pelaamasta ja sanoi Frankia Juliukseksi, Ola sanoi. Frank hihitti. Frankin paita retkotti epämääräisesti päällä ja näytti siltä että valahtaisi nilkkoihin jos poika vielä joskus nousisi seisomaan.

Brita ojensi mitään sanomatta Frankille takapuolensa alta ohjaimen. Frankilla näytti olevan jokin ongelma oikean kätensä kanssa, mutta parin yrityksen jälkeen ohjain asettui syliin.

Miksi se poika menee aina sohvan taakse kun tulen tänne, räpätäti huudahti keittiössä.

Frank pudotti ohjaimen ja hihitti vinosti hymyillen.

Frank sai daimondii, Ola huusi, hyppäsi pystyyn ja halasi ensin Britaa ja sitten Frankia joka yritti nostaa ohjainta. Ohjain putosi taas.

Katselimme ympärillemme. Olimme kookkaassa tiilitalossa jossa oli kaksi siipeä. Pelihuoneesta näkyi että niiden väliin jäi terassi ja metsään avoin sisäpiha.

Täällä pitää siivota, Aarne kuiskasi. Lattiat täynnä kilpikonnanpaskaa. Vilkaisin ihmeissäni Aarnea.

Hygienia on tärkeää, muista että hoidamme sairaita ihmisiä.

Määrittele sairaus, ajattelin. Onko se häiriö kehityksessä, laiminlyöty koripalloseuran nakinmyyntivuoro, sammuminen parvekkeelle kesken kuusivuotissyntymäpäivien vai geenipoikkeama joka vie hautaan ennen kuin ehtii ensimmäistä kertaa imaista äitinsä rintaa. Mutta en sanonut mitään, se että joutuisin lakaisemaan kilpikonnanpaskaa olisi minulle aivan oikein ja siivoaisin sitä paljon mieluummin kuin kuuntelisin Antonion huokailua tai väsyneen alkoholistin matkasaarnaa.

Hitto kun tietäisi minne Laura katosi. Näin sen metsäisellä autotiellä. Metsäautotiellä sanoi Efram, Antonio. Puolukoita oli paljon, sain ämpärillisen. Olga sanoi että sain paljon puolukoita. Esko, Olga, Hullu, Ola mu-

misi pelatessaan. Brita tönäisi Olaa. Ola ei puhu enää, ei saa sanoa hitto. Nyt on tankki täynnä herra.

Hetken kuluttua kuului kuinka ovi rämähti ja Olga poistui. Antonio tuli huoneeseen ja sanoi: Ei mitään hätää Frank. Voitte pelata.

Pelatkoon koko syksyn. Kuolisin tylsyyteen. Siivoaisin kilpikonnanpaskaa, kuuntelin Aarnen tarinoita ja välttelisin masentunutta italialaista. Ennen pitkää joko kuolisin tylsyyteen tai alkaisin nuolla lähimetsän karpässieniä. Omaha-ohitaja oli väärässä, tämä ei maistunut miltään. Paitsi kilpikonnanpaskalta. Työt puuduttaisivat aivoni, sukuelimeni kuihtuisivat pois ja pian muistuttaisin paksukaarnaista talon takaisessa metsässä kasvavaa petäjää. Petäjää? Aarne oli jo onnistunut tartuttamaan minuun menneiden sukupolvien sanoja, tällä menolla ajautuisin maailmaan josta ei olisi paluuta. Seksuaalinen vetovoimani hupenisi olemattomiin ja parissa kuukaudessa olisin lopullisesti pois markkinoilta. Huono maailma hylkäisi minut, en osaisi enää nauttia ilosta tai aineista, jäisin jumiin tänne ankeuden majaan, kehoni kuivuisi Frankiksi, enemmän, toisiinsa solmituiksi villalangoiksi, ilmanväreet veisivät minut ja putoaisin pölypallojen sekaan sohvatuolin taa. Ja kun viimeistään kahden kuukauden kuluttua kuolisin, pääsisin oikeaan kiirastuleen ja siellä keskittyisin nauttimaan kehoani nuolevista liekeistä, huudosta ja tuskasta, liioitelluista nautinnoista ja yhtyisin seura-laisiini, tuttuihin ja tuntemattomiin, hetkeäkään en lepäisi, mitään en kaipaisi, vähääkään en katuisi.

Näytän teille nyt paikkoja, Antonio sanoi. Molemmissa siivissä on makuuhuoneita ja tässä keskiosassa

”Määrittele sairaus, ajattelin. Onko se häiriö kehityksessä, laiminlyöty koripalloseuran nakinmyyntivuoro, sammuminen parvekkeelle kesken kuusivuotissyntymäpäivien vai geenipoikkeama joka vie hautaan ennen kuin ehtii ensimmäistä kertaa imaista äitinsä rintaa. Mutta en sanonut mitään, se että joutuisin lakaisemaan kilpikonnaanpaskaa olisi minulle aivan oikein, ja siivoaisin sitä paljon mieluummin kuin kuuntelisin Antonion huokailua tai väsyneen alkoholistin matkasaarnaa.”

Valkoinen vuosi on koruton tutkielma riippuvuudesta, vajavaisuudesta ja siitä, mitä elämänhalun heräämiseen vaaditaan.

	 9 789520 408176
www.tammi.fi	84.2 ISBN 978-952-04-0817-6